

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

v posledních dnech mi nelze konat jinak než se v kruzích myšlenkami zaobírat věcí, jak se mi bohužel jeví, pro mnohé zbytnou. Věcí, pro kterou se kdysi ne zřídka umíralo. Věcí, která snad i proto „smrdí“ dávno zašlým patosem a snad proto se jaksi do naší moderní doby asi nehodí. Tu věc si lidé uvykli nazývat prostým a nadevše výstižným slovem: **čest**.

Býti čestným znamená mít dobré jméno. A mít dobré jméno znamená hájit si je. A to je nikdy nekončící proces. Vždyť o dobré jméno lze přijít velmi, velmi náhle. Dá se říct, že vlastně kdykoliv. A uchovat si dobré jméno předpokládá chovat se poměrně jednoduše. Například nelhat. Na vlajce jednoho prezidenta v jedné zemi je napsána jediná myšlenka složená ze dvou slov do prosté věty: „Pravda vítězí.“ Banální? Jak pro koho. Proč se tedy lidé v té zemi domnívají, že lež, která má, jak víme, krátké nohy, je lepším prostředkem pro získání úspěchu v kariéře, či v životě? Asi to souvisí s podezřelou zkušeností, že největší úspěch je v té zemi spojen s křiváctvím. A přitom tam všechny děti od mala vychovávají k čestnému jednání. Chce se po nich, aby nepodváděly, aby se chovaly slušně a zdvořile, nikoho neurážely, slabým se nevysmívaly a taky nelhaly. Říká se jim, že lež zabíjí a vedou se k tomu, aby žily ve cti, a tak dbaly na své dobré jméno. Děti v té zemi jsou naváděny k takovému chování příklady z minulosti i současnosti, příklady ze všech oblastí života, z nichž plyne, že jedině díky čestnému jednání a životu v pravdě mohou dosáhnout vnitřního uspokojení v úctě sami k sobě.

A pak ty děti zjistí, že jejich hrdina, vítěz olympijských her dopoval... A jsou pak dále v té své malé zemi konfrontováni s celou řadou obdobných podvodů, kdy se rozličnými „vítězi“ stali lháři, a v důsledku toho tedy osoby beze cti. Asi si pak nutně říkají: „Co je to čest? Přezítel! Zbytečný luxus, pro který není v naší pragmatické době místo.“ A tak dospívají v nečestnosti zamoreném prostředí, ve kterém je zřejmě výhodnější nechovat se čestně „jako chlap“. Například jako ten smyšlený hrdina, kterého všichni dobře známe z jedné z nejkrásnějších a nejčastěji uváděných her, která měla svou premiéru v Paříži před 120 lety (26. prosince 1897) a jejíž autor Edmond Rostand byl ještě v jejím průběhu povýšen do šlechtického stavu. Zde jsou poslední slova jeho „nesmrtelného“ Cyrana z Bergeracu:

Cyrano: Vy kolem, já vás znám, mí nepřátelé kdysi!
Tys lež, jen stůj, tak stůj! A tam jsou kompromisy!
Předsudky! Podlosti! Mám s vámi smlouvat snad?
Ne nikdy! Přišero, stůj, tebe bych měl znát!
Ach, lidská hloupostí, ty v prach mě srážíš přec.
Však bít se budu a bít až nakonec!
Ach, vše mi berete, můj vavřík i mou růži.
Jen berte! Jedno však vždy zůstane tu muži,
co nemá trhliny a skvrny. V triumf jistý
to navzdor odnesu... to je...
Roxana: Co?
Cyrano: Štít svůj čistý.

Čas od času mě někdo z přátel z legrace pozdraví slovy: „Čest práci“ a já bez legrace odpovídám: „Až na věky.“

Těším se na shledanou s vámi v našem divadle při hledání i hájení lidské pravdy a cti. (... i když nad naším divadlem nevisí žádná vlajka...)

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ČERVEN
2017
CENA 25,- Kč

30. dubna se již potřinácté sešli Brňané v sadech Národního odboje, letos bylo setkání věnováno vzpomínce na občany Lidic a Ležáků.

Herec Zdeněk Junák odpoledním pořadem provázel. S Petrem Ulrychem a dalšími zabýjili setkání zpěvem české národní hymny.

Sourozenci Ulrychovi s oslavencem Zdenkem Mertou na Hlídce na Špilberku.

Pravidelné večery Zdenka Mertu u klavíru měly tentokrát v sourozencích Ulrychových význačné hosty.

Mezi gratulanty k Mertovým narozeninám byl také předseda Ústavního soudu Pavel Rychetský.

Ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša zabýjil u Hudební scéně festival Divadelní svět Brno 2017.

Hudební scéna v rámci festivalu hostila Slovenské národné divadlo s inscenací Fanny a Alexander.

Na Činoherní scéně festivalu zabýjilo Divadlo v Dloubě inscenací Hovory na útrěku autora Bertolta Brechta.

Zdeněk Junák a jeho Sojovní psi zabodovali na letošním tradičním Gulášfestu gulášem „Titanic“.

Nechyběl ani herec a hospodský Jakub Uličník, který se svojí partou připravil guláš „Z mladýho kaňoura“.

Gulášovým gurmánům zazpívali Katarína Průčková a Daniel Ryměš.

LISTOVÁNÍ

Galerii slavných v dlažbě před divadlem na Lidické ulici rozšířil režisér, autor a herec Stanislav Slovák.

Do chodníku slávy zvěčnil otisky rukou také herec Aleš Slanina.

Svou dlaždicí má nově i herečka Andrea Zelová.

Dalším, kdo se do chodníku nesmazatelně vtiskl, byl herec Viktor Skála.

Předchozí kolegy doplnily i dlaně herečky Lucie Bergerové.

Radka Coufalová Chvilé

Chvilé, neuleť,
chvilé, co jsi teď!
Zastav a zbystři,
my všichni chytří
chceme tě co nejdéle!
Stůj,
nespadni z postele
a nestaň se jinou!
Řekni, čím vinou
jsi tak nestálá?
Proč jsi tak hrr
a né pomalá?
Copak tě někdo honí?
Někdo, kdo je tu pro ni,
tedy pro další chvíli?
Zůstaň,
buď flekem na košili,
co nejde pryč!
Odcházíš?!
No, prosím,
tak se znič!

„Né každý den jsme potřeba.“
Samuel Beckett (13. 4. 1906, Dublin –
22. 12. 1989, Paříž),
nositel Nobelovy ceny za literaturu.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Karel Cón
Miloš Štědroň
Milan Uhde

VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM

režie Juraj Nvota

29. DUBNA 2017

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

foto: J. Kratochvíl

Jana MUSILOVÁ

**v rozhovoru s Petrem Duchoněm,
bývalým europoslancem
a exprimátorem města Brna**

„Lidi přetvářku neberou,“ řekla Jana Musilová rozhodně a napila se čaje. Seděli jsme v kavárně s krásným výhledem na Starou radnici a povídali si o její práci. Pochopil jsem, že hraní a přetvařování jsou v myslí laika termíny velmi podobné, pro herce jsou to však dvě rozdílné činnosti.

Přetvářka asi není úplně to správné slovo. Myslela jsem tím, že diváci poznají, když si herec na jevišti není úplně jistý, jen se o něco snaží, takzvaně to jen „hraje“ a sám tomu vnitřně nevěří. To prozradí jeho projev, když není s postavou a dějem bytostně spjatý. Divák by měl herci uvěřit, že to, jak se na jevišti chová, jak jedná, co říká, je důsledkem vnitřních pocitů a pohnutek, přesných a adekvátních charakterů hrané postavy v dané jevištní situaci. Když tomu tak je, divák s postavou takzvaně „jde“ a zajímá ho. Nechá se vtáhnout do jejího osudu, třeba jí fandí, nebo její

jednání odsoudí, anebo je na konci představení překvapen, co se z tajemství, které s sebou role celým dějem nese, nakonec vyklube. A když toto platí o všech postavách, které ve hře vystupují, tak nastává takové zvláštní, jedinečné a kouzelné napětí mezi hledištěm a jevištěm, pro které stojí za to hrát a chodit do divadla znovu a znovu. Aspoň já to tak vnímám.

Nedá mi to, abych se ještě nevrátil k muzikálu *Limónádový Joe*, ve kterém hrajete *Tornádo Lou*. Co je podle vás příčinou tak velké oblíbenosti tohoto příběhu? Filmové zpracování vidělo téměř pět milionů lidí, u muzikálové verze to bude o něco méně.

Tento titul byl inscenován na mnoha muzikálových scénách, takže kdyby se počítaly všechny reprízy... Ale ne, nelze srovnávat možnosti šíření uměleckého díla televizí a divadlem. Byl by to nerovný boj. Hlavně si myslím, že film,

který si můžete v dnešní době pustit kdekoliv a kdykoliv, klidně několikrát po sobě, nenahradí kouzlo večera stráveného v plném hledišti divadla s živými herci a živým orchestrem. V našem divadle během jednoho měsíce, kdy se zatím hrál, zhlédlo *Limónádového Joea* na 26 000 lidí, což je určitě skvělý začátek. O to, že je titul velice úspěšný, se jistě zasloužil film, který se pro řadu lidí stal kultovním a objevným nejen díky příběhu, písním a hereckým výkonům, ale i v té době novým filmovým technologiím a trikům.

Možná je za úspěchem příběhu skryto to, že je tak vypjatě černobílý. Konflikt dobra a zla v krystalicky čisté a česky fraškovitě podobě běží od začátku téměř do konce. Pak následuje střih a zazní ono známé: „Padouch nebo hrdina, všichni jedna rodina“. V ten moment nás autor příběhu vrátí do reálného světa, ve kterém i padouch může mít nepopiratelné zásluhy, a naopak hrdina selže v banální situaci. Právě kvůli tomuto sdělení nepovažují *Limónádového Joea* jen za kratochvilnou komedii, ale za příběh s hlubokým významem.

Asi by to bylo v životě jednodušší a jasnější, kdyby byl svět černobílý. A často by se nám to hodilo. Zvláště, když si my sami myslíme, že je něco zářivě bílé a nechceme odjinud slyšet o skvrně, která se může objevit a naši zářivě bílou barvu zakalit. A ona už by nebyla tak jasná, jak bychom chtěli. A naopak, aby kladný hrdina byl vždy bez chyb a poskvrny a záporák jen černý, lze určitě ve filmu zařadit, minimálně technicky. Ale svět je barevný ve všech podobách a ve všech momentech, což je na něm zajímavé, krásné a zároveň možná i složité. A změny a prozření někdy příjemné, jindy bolestivé. Ale vraťme se k *Limónádkovi*. Premiéra filmu byla v roce 1964. Podle mě má naše inscenace v dnešní době diváky pobavit, nechat je vychutnat si příběh, herce, písničky, scénu, kostýmy... Aby odcházel s pocitem báječně stráveného večera a třeba i s myšlenkou, jak to s těmi padouchy a hrdiny vlastně je.

V muzikálu zpíváte: „Když v baru houstne dým...“ Přístí generace si budou text písně vysvětlovat nejspíš tak, že v baru vypukl požár, protože od 31. května 2017 bude u nás platit úplný zákaz kouření. Jak se vy na protikuřácký zákon díváte?

Před pěti lety bych pro něj asi zvedla ruku, ale v současné době jej nepovažuji za tak zásadní, neboť všechny restaurace, které navštěvuji, jsou již několik let zcela dobrovolně nekuřácké, aniž by je k tomu zákon nutil. A pokud nějaká hospůdka či bar je kuřácká a má svoji spokojenou klientelu, tak já do ní asi nepůjdu, ale nebudu nikomu nic prikazovat. Je to svobodná volba každého z nás. A pokud s milou společností a přáteli ráda posedím „v baru, kde houstne dým,“ je to také moje volba.

Meryl Streepová nedávno při udělování Zlatých glóbulů kritizovala nově zvoleného amerického prezidenta. I u nás se nezdá stává, že umělci podnikají výlety na tenký led politiky. Neláká vás to?

Jak z této otázky vybruslit (*smích*)? Momentálně určitě ne. Teď mě nenapadá jiné přísloví ve stejném významu než: „Ševče, drž se svého kopty.“ Mám divadlo a zpívání natolik ráda, že bych se ho nechtěla vzdát. Nejsem zcela apolitický člověk, samozřejmě sleduji, co se děje kolem nás. Ovšem ne každý problém dokážu rozkrýt do hloubky, a proto se zdráhám vyhraněných soudů. Jsou ovšem témata, která jsou mi blízká, a pak, mám-li pocit, že je třeba se ozvat, nezdráhám podpořit dobrou věc.

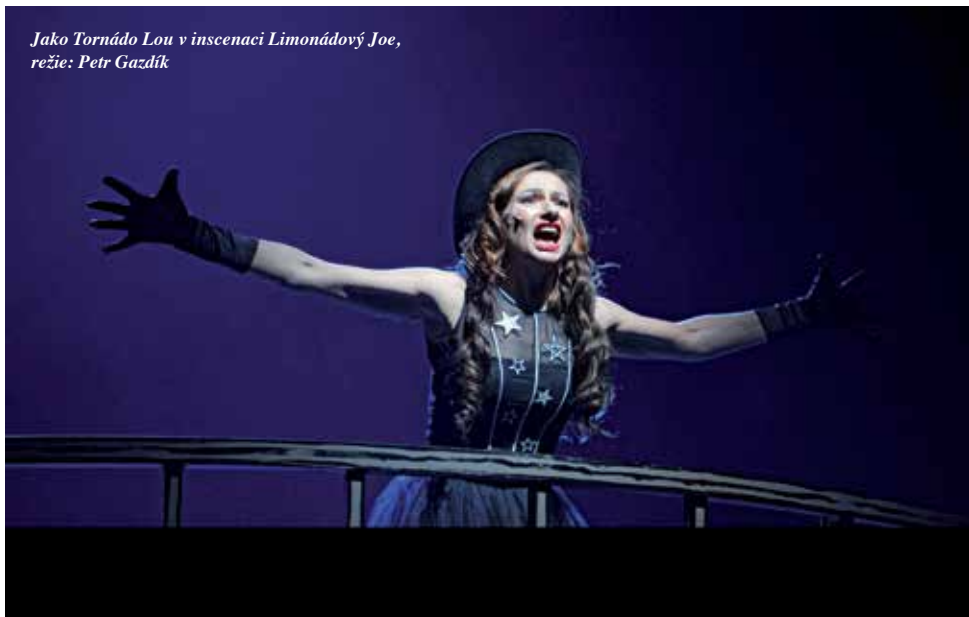
Jste známá nejenom jako herečka a zpěvačka, ale také jako moderátorka. Představte si, že dostanete nabídku na moderování od zavedeného politického subjektu, který vám ovšem není sympatický. Zachováte se podle pravidla „byznys je byznys“, nebo odmítnete?

V tomto mám opravdu možnost se rozhodnout sama a nemám ráda, když mě někdo do něčeho nutí proti mému přesvědčení. Už se mi stalo, že jsem práci odmítla z podobného důvodu, ale nejednalo se o politický subjekt, ale jistou organizaci. Vysvětlila jsem jim svůj postoj a tím to skončilo. A určitě se našel někdo jiný.

Na Stanislava Mošu, a nejen na něj, mimořádně silně zapůsobila kniha *Pravda o zkáze Sodomu od Ivana Kříže*. Máte v paměti také nějaký titul, který vám hluboko pronikl pod kůži a jehož připomenutím chcete obdarovat čtenáře časopisu *Dokořán*?

Když jste vzpomenu tento titul, tak jen doplním, že Stanislav Moša tento román zdramatizoval a v jeho režii měl premiéru v tehdejší Divadle bratří Mrštíků v roce 1989. Viděla jsem toto

*Jako Tornádo Lou v inscenaci Limonádový Joe,
režie: Petr Gazdík*

představení coby studentka JAMU a vzpomínám si, že ve mně zanechalo silný dojem. Myslím, že zajímavý titul je kniha *Zdroj* od spisovatelky Ayn Rand.

Na vašich stránkách máte hned dvě fotografie s Arnoštem Lustigem. Je z nich zřejmé, že se vám s ním dobře povídalo.

Byla to vzácná setkání na besedách s jeho čtenáři a příznivci a na autogramiádách, které jsem moderovala, když přijel do Brna. Přistoupila jsem k tomuto úkolu s velkým respektem a pečlivě se připravovala a trochu s obavami šla na první setkání. Ty se rozptýlily po pěti minutách společného rozhovoru, díky jeho galantnosti a vstřícné optimistické povaze. Besedy se často protáhly, stále bylo o čem povídat. O jeho mládí, kdy byl jako Žid vyloučen ze studií a vyučil se krejčím, přes pobyty v koncentračních táborech, útěk z transportu smrti, samozřejmě o knížkách, o životě v Izraeli, přednášení na washingtonské univerzitě, až po práci šéfredaktora české verze časopisu *Playboy*. Vyprávění prokládal svými oblíbenými židovskými vtipy a všechny vždy nakazil svým optimismem a dobrou náladou. Na poslední besedu přijel o hodinu později, rovnou z nemocnice. V té době už se léčil s rakovinou. Všichni vydrželi čekat a on jim to svou přítom-

ností vynahradil a jakoby nic bavil své publikum celé dvě hodiny. Vážím si toho, že jsem měla možnost se s ním potkat.

Máte ve smlouvě s divadlem nějakou klauzuli, která vás zavazuje udržet si určitou hmotnost, nebo jste na sebe přísná sama od sebe?

Ne, ne, nic takového ve smlouvě nemáme. A kostým se dá vždycky nějak povolit. (smích) Ale cítím se dobře tak, jak jsem, a žádné úsilí mě to nestojí. Navíc břicho se dá pro potřeby role vždycky vyrobit. Opačně to už nejde.

Jaký je váš nesplněný divadelní sen?

Když vás vezmu za slovo, mých nesplněných divadelních snů je mnoho, neboť typickým divadelním snem, zvláště před premiérou nebo důležitým představením, je, že stojíte na jevišti, máte mluvit a neznáte text, máte tančit a nevybavují se vám kroky nebo jste na jevišti před diváky v kostýmu z jiné hry... hrozná situace! Většinou jsou tyto sny velmi živé a až probuzení a zjištění, že se vám to jen zdálo, přináší velkou úlevu. Tak tyto sny se mi naštěstí neplní. Ale vy jste to určitě myslel jinak. Tak snad vás nezklamou odpovědi, že si role raději nevysnívám, abych nebyla zklamaná. A o to větší mám radost z milého překvapení.

foto: jeř Kratochvil

Měl jsem 25. dubna narozeniny, děkuji všem za různé formy gratulací. Ve stejný den byli mými hosty v programu „Zdenek Merta u klavíru“ sourozenci Ulrychovi – strávím s nimi večer na jevišti byl taky hezký dárek. A ještě předtím, na Velký pátek a Bílou sobotu, jsem na Hudební scéně MdB slyšel *Sanctus* Dana Kyzlinka a svoje *Via Lucis* – též zážitkový večer, tedy pro mě.

Po skončení jednoho z těchto *Velikonočních koncertů* jsem procházela restaurací Boulevard. Zastavila mě krásná žena s blahopřáním k obsahu i úspěchu večera. Měla téměř slzy v očích, byl jsem rozpačitě potěšen. Říkala – „Víte, vzpomněla jsem si na něco. Jako dítě jsem byla na začátku devadesátých let na jednom vašem představení na staré (Činoherní) scéně. Po skončení jste z jeviště s panem Mošou děkovali všem dvaceti divákům za to, že přišli. Říkal jste – doufám, že přijdete zase. Tak jsme tady – šlo mi hlavou, když jsem uprostřed plného hlediště vestoje aplaudovala po *Velikonočním koncertě*. Jsme tady a přijdeme zas, budeme chodit, dokud budete dělat věci, které nám dávají smysl.“

Myslím, že tohle je jedna z vizitek Městského divadla Brno a narozeninový dar par excellence.

Zdenek Merta, foto: Zbyněk Maděryč, jeř Kratochvil

JUBILEUM

Jan MAZÁK

Měsíc červen je pro Jana Mazáka symbolický. Krom toho, že se spolu s kolegy rozloučí s další divadelní sezónou, oslaví 30. června i svoje narozeniny. „Rád bych je oslavil s kolegy z divadla nějakou retro diskotékou,“ říká s úsměvem Jan Mazák, známý pod přezdívkou **Mazie** (čtete *Mejzy*, pozn. red.).

Šedesátka je pro vás tedy spíš jen číslo, které neodpovídá tomu, jak se cítíte?

To ano! Cítím se výborně, mentálně jsem, myslím, stále na úrovni teenagera (smích), byť mi vlastně už v tomto mladém věku bývalo smutno. Chodil jsem jako puberták sám po Kroměříži a poslouchal muziku z tranďáku Monika. Už tehdy jsem přemýšlel, jak s životem naložit.

A zpětně ohlédnuto – vymyslel jste to dobře?

Není to otázka namyšlení si věcí, ale otázka štěstí. Ano, chtěl jsem být hercem a našťastí to vyšlo.

V Městském divadle Brno působíte už čtrnáct sezón. Šel jste tehdy do Brna s tím, že zde chcete žít, založit rodinu a najít stálé angažmá?

Před příchodem do Městského divadla jsem byl šestnáct let u Bezručů (ostravské Divadlo Petra Bezruče, pozn. red.) a šest roků v hradeckém Klicperově divadle. Pan ředitel Stanislav Moša mi tehdy s úsměvem předpověděl, že mi zbývá dalších šestnáct let do důchodu, tak co bych ještě vymýšlel. Lepší nabídka přijít nemohla, protože jsem věděl, že do Prahy nechci a že i ta dosavadní cesta různými scénami, kterými jsem si prošel – od výsostně malého divadla v Ostravě po výsostně režisérské divadlo v Hradci, se završí právě v Brně. V obou zmíněných divadlech se pořád mudrovalo o tom, jak diváky nalákat, a pochopitelně nikdo nepochyboval o tom, že právě ona tvorba může být tím, co diváka odrazuje. (smích)

S Viktorem Skálou, Andreou Zelovou a Martinem Havelkou v inscenaci *Jakub a jeho pán*, režie: Stanislav Moša

V Městském divadle se to daří, protože se nemudruje a dělá se zde normální divadlo pro normální lidi, což je dnes v podstatě avantgarda. Lidi chodí, jejich ohlas je bezprostřední, co by člověk mohl chtít víc?

Máte za sebou mnoho rolí. Na víceru inscenacích jste spolupracoval s režisérkou Hanou Burešovou a všechny spojuje ono prolínání tragického s komickým, hořkého s úsměvným. Je to, myslím, herecká poloha, která vám skvěle sedí. Souhlasíte?

Život je otázkou štěstí.

Tak určitě. (smích) To je nejlepší divadlo a vyhovuje mi. Za tvůrčí setkání s Hankou jsem velmi vděčný. Když pomínu *Dobrého vojáka Švejka*, kde jsem ještě jenom hostoval, tak vlastně i mé první představení a celistvé zkoušení v Městském divadle bylo právě s ní.

Nakolik vám Hana Burešová pomáhá předurčovat charakter postav, nakolik je právě v jejich inscenacích utváříte vy sám?

Je jasné, že se občas hádáme, tedy chci říct – vedeme dialog. (smích) Když s něčím nesouhlasím, řeknu to, a naopak se rád podřídím jejím dobrým nápadům. Hanka Burešová je výborná v tom, že jde do důsledků, bazíruje na maličkostech a vede člověka až pedagogickým přístupem hlouběji.

Člověk se má stále co učit, nehledě na to, že divadlo zobrazuje určitým způsobem život. A cest a rozcestí je v životě tolik, že i onu postavu můžete vést mnoha směry, a je jen otázka výkladu či aktuálního režijního pojetí, v jaký charakter danou figuru nasměrujete.

*Máte na mysli třeba svoji zábavnou roli všetečné babky Šhánělky v *Mrtvých duších*?*

Mrtvé duše jsou specifická kapitola, protože už jen mužské obsazení dává Šhánělce jakýsi bizarní přesah. A snažím se nezneužívat toho, že tam

mám velká prsa a zadek. (smích) Protože nezáleží na tom, co mám na sobě, nejdůležitější je to uvnitř.

Teď už za sebou úspěšně máte i druhou operaci kyčelního kloubu a pomalu se v plné síle vracíte na jeviště. Nakolik vás tento zdravotnický maraton v divadle omezil?

Měli jsme to naplánované tak, aby se udělal jen jediný záskok, a to v *Rybě potmě*, který za mě vzal Saghi (Tomáš Sagher, pozn. red.). Jinak už bylo téměř vše vyhrané. Úsměvné je, že mé první představení po první operaci byly *Mrtvé duše* a po druhé operaci to byly taky *Mrtvé duše*, i když to jsem odehrál s holí. Na rekonvalescenci jsem měl ale dost času a teď už se cítím výborně.

S Vojtěchem Blahutou, Kateřinou Marií Fialovou, Zdenkou Herfortovou a Zdeňkem Junákem v komedii *Ryba potmě*, režie: Mikoláš Tyc

Poslední sezóny se na jevišti Městského divadla Brno objevujete v shakespearovských titulech, v nichž pravidelně hostuje Bolek Polívka. Jaké herecké setkání to pro vás je?

Byly to pro mě jen menší role v *Benátském kupci* a *Králi Learovi*, měl jsem zde taky úlohu asistenta režie. Bolek je šajba a velký umělec, přítomnost žádná hvězda. Chce pořád zkoušet a je to profík. Je často velmi rozvázný, rozšafný, a právě z toho vznikají jeho komické etudy.

Objevujete se i v muzikálech, jmenujme například *Bídničky (Les Misérables)* či *Kočky*. V době, kdy jste studoval JAMU, přitom ještě obor muzikálového herectví neexistoval.

To sice ne, ale už tenkrát jsme byli katedra syntetických žánrů, takže důraz na zpívání na Janáčkově akademii múzických umění byl. Přesto se za zpěváka nepovažuji a snažím se v muzikálových rolích opírat spíše do hereckých poloh.

Připomeňme ještě nedávno uvedeného Chaplina. Vaše úloha zde není jednoduchá. Hrajete Chaplina-starce a na jeviště přicházíte až v závěrečné části inscenace. Je těžké navazovat na kolegy před vámi – Chapliny v mladších letech?

Je to docela těžké a na zkouškách jsem pořád hledal styčný bod, na který by šlo navázat. Každá etapa Chaplinova věku je specifická, tedy kromě toho, že byl umanutý a šel si vždy za svým. Zajímavá a divácky atraktivní je v této inscenaci hlavně životopisná rovina, která vychází z reálného Chaplinova osudu a málokdo ji i přes Chaplinovu popularitu zná nebo ji už zkrátka zapomněl jako třeba já.

Zapomínáte někdy texty?

Texty se mi stále učí dobře, na druhou stranu si někdy při běžném hovoru nemohu vzpomenout na základní věci. (smích) Zajímám se o historii a přečetl jsem na různá témata mnoho knih. Protože však s těmi informacemi člověk nepracuje, zapomíná je. Jako mladý jsem strašně moc četl, asi do pětadvaceti jsem přelouskal všechny romány Dostojevského, Tolstého a další ruské klasiky, ale všechny dějové sekvence známých titulů vám už dnes bohužel nepovyprávím.

Vzal jste si z knih, co pro vás bylo v daný moment důležité? Třeba právě onu emocionální intenzitu, kterou teď zúročujete jako herec?

Mám určitý názor na život a i četbou si ho člověk utváří. Vlastně si o lidstvu nemyslím nic moc pěkného. Kultura se někdy podílí na určitě

V muzikálu *Chaplin*, režie: Stanislav Moša

tém podvodu. Je to jakási krusta, která z člověka dělá víc, než je, protože jsou temné stránky lidí, z kterých se nikdy nevytláče.

Cítíte s ubíhajícími roky, že vám reálné životní zkušenosti dávají větší nadhled a třeba i otvírají další rozměr herectví? Například, že dokážete lépe pracovat s emocemi, soustředěněji vnímat nějaké konkrétní dějové situace?

To bohužel ne. Pokaždé se s konkrétní rolí trápím a bojuji s ní, přitom vím, že nejvíc mi dá závěr zkoušení, kdy se vše na scéně propojuje s kostýmy a scénografií. Víte, ono je to jako v životě: člověk se nepoučí a vždy přijde situace, která vás zaskočí. A na jevišti je to stejné jako v životě. Pořád se máte co učit.

Co vás na divadle nejvíc baví?

Je to propojení mnoha věcí, prostě mě strašně baví divadlo. V šatně si často se Zdeňkem Junákem říkáme, jaké máme dobré zaměstnání. Člověk je v teple, občas na jevišti něco předvede, jindy toho předvede o něco víc... Samozřejmě to trochu bagatelizujeme. (smích) Je to současně také tréma a těžká práce, kterou člověk během představení prožívá, ale věřím, že děláme něco, co když se povědí, tak má svůj smysl. A některé lidi tím třeba i potěšíme.

Mnoho herců hostuje v televizních projektech a propůjčuje tváře komerčním akcím, čímž se stávají mediálně obdivovanými. Nikdy jste se nechtěl vydat touto cestou?

Ono to souvisí hlavně s tím, zda si vás vyberou. A já jsem rád, že nejsem tomuto pokušení vystaven. Jsem rád, když si jednou, dvakrát do roka kvůli přivýdělku udělám pár natáčecích dní, a přiznám se, že je to i z toho důvodu, že filmová a televizní tvorba je dnes velmi mizerná. Souvisí s tím i filmové prostředí obecně, dlouhé časové prostoje, cestování, z marginálních záležitostí se v podobných projektech dělá velké umění... Mám třináctiletého syna, často se starám o domácnost, navíc jsem po operaci, takže mě zcela naplňují role, které mám ve svém domovském Městském divadle.

Máte ještě nějaký herecký sen nebo osobní přání, které si chcete splnit?

Snad, že bych chtěl na stáří z civilizace do přírody. Ale zatím pořád něco vymyslím, zase chodím plavat a jezdím na kole. Vlastně jsem spokojený, když se projedu jen kolem Svitavy nebo se jdu projít do lesa na Vysočině.

Text: Markéta Stulírová, foto: jeř Kratochvíl

NA KÁVĚ S

Petrem ŠTĚPÁNEM

Na jevišti vždy přesvědčivý při hraní i při zpívání, s tak trochu sametovým hlasem, se kterým by mohl z fleku zpívat slavné šlágry prezentované věhlasnými kapelami minulého století. Ostatně i proto je Petr Štěpán vyhledávaným dabérem, i proto byl a je obsazovaný do řady hlavních muzikálových rolí, byť bylo činoherní herectví hlavní náplní studia šumperského rodáka na brněnské JAMU. Mimochodem, tam se prý rozhodl zkusit štěstí poté, co mu studia původně zamýšlené režie rozmluvila maminka s tím, že režisér přece musí něco umět a vědět. I na to vzpomněl

s úsměvem v Divadelním klubu, kde seděl v tmavomodrém obleku s vestou, kravatou s perleťovým nádechem a mikroportem, který napovídal, že jej po našem setkání čekala generálka nejnovější postavy Marka Bašty, muže s jiskrou v muzikálu *Viki kráčí za štěstím*. Ale role, které by jen těžko spočítal, nebyly předmětem našeho rozhovoru. A už vůbec ne otázky na téma, kterou z nich má nejraději. Na to Petr neodpovídá. Jak už kdysi řekl, vychvalováním jedné by mohl ublížit té další. A to nechce, stejně tak jako žádnou z nich nepodceňuje.

Zajímal mě především Petr Štěpán jako autor. Autorství, tedy přesněji řečeno spoluautorství s kolegy a kamarády Janem Šotkovským a Stanislavem Slovákem. Trojice už několikrát dokázala, že si umí poradit s inteligentním humorem i s tématy, která se zdají být veskrze vážná. Genetik Mendel by se asi nestačil divit a snad by se i dobře bavil, kdyby se mohl podívat na *Vzpouř hrášků*, tedy luštěniny, která mu přinesla světový věhlas. Poslednímu společnému výtvaru s názvem *Bílýs* tleskají nadšeně mladí i dříve narození a hlášky z muzikálu se šíří po internetu i v hospodách. Poslední rozpracovaný titul *Brněnské kolo* napovídá, že by mohlo jít o slavnou pověst, jak kolář z Lednice vyrobil a do Brna dokutálel jeden z dnešních symbolů města. Ale kdo ví. U těch tří není nikdy nic předem úplně jisté.

Jak tedy společně tvoříte a jak k tomu vůbec poprvé došlo?

Mám pocit, že to začalo v roce 2007, rok před *Sněhurkou* a *sedmi trpaslíky*, kterou jsme psali společně se Stano Slovákem (režie) a Šotkem (Janem Šotkovským, pozn. red.) (dramaturgie) jako první. Tedy rok před tím jsme chystali naše divadelní *Křídla*. Tenkrát jsme vymysleli takový fór, že tam byl kvintet kluků, kteří divácké a divadelní ceny, které jsou na *Křídlech* oznamovány, vyhlašovali zpívanou formou bez doprovodu kapely. Pan ředitel Moša záhy na to přišel s nápadem, že budeme dělat *Sněhurku* a že by mohla být psaná a předvedená tímto způsobem. My jsme ten záměr pak se Stanem trochu změnili, vznikla muzikálová pohádka, protože víme, že děti táhne nejvíce rytmická muzika, jakou známe například z filmu *Ať žijí duchové*. Ukázalo se, že naše tušení bylo správné, že to berou děti i jejich rodiče. A dokladem toho je, že *Sněhurka* je pořád ještě na repertoáru. Spolupráce byla na světě. A pak začaly vznikat další věci. S určitou nadšátkou to byly a jsou věci takřkajíc na zakázku. Tak došlo i k tomu, že jsme byli upozorněni na některá fakta, převážně historická, jako například výročí Cyrila a Metoděje, výročí Mendela a podobně. Výjimku tvořil *Měsíční kámen*, kdy Stan da Moša půjčil Stanovi Slovákovi knížku, bestseller *Měsíční kámen*, a on pak přišel s tím, že by nebylo od věci uvést na jevišti tarantinovskou parodii. Tak jsme se do toho nějak vrhli a Stan da Moša potom řekl: Proč ne? Byť jsem nečekal, že

to takto uděláte. Nakonec si to také našlo určitý okruh diváků, i když to zrovna není typická věc, která by zapadala mezi ty ostatní.

Vy nedokážete odhadovat, jak publikum vaši práci přijme?

To je ošemetná záležitost. I když můžeme leccos tušit a zhruba víme, na jaké publikum hlavně míříme, alespoň já netipuji, jak úspěšná hra bude či nikoli. Osobně jsem byl při psaní *Bílýs* první, který měl největší pochybnosti, a bál jsem se například i toho, že se písničky budou zpívat v originále a většina publika nebude textům rozumět. Měl jsem strach i z toho, že budou čtyři skladby po sobě příliš mnoho. Vydrží divák tak dlouhý nápor hudby? Jak vezme publikum spojení příběhu z Moravy s velkým rockovým světem? Ještě na generálce jsme si říkali, že nás za to zavrou, že dostaneme výpověď z divadla, a nakonec se ukázalo, že náš způsob legrace se trefil. A co mě velmi nabíjí, je to, že skončí představení, a i když do něj nastupuji třeba velmi inavenny, tak skončí potlesk a já jsem tak nabitý energií, že bych si šel třeba zahrát fotbal. Je to vlivem pozitivní energie, která působí jak na diváka, tak na účinkující. A to si nic víc nelze ani přát.

Jak vypadá vaše spolupráce?

Nemáme nijak striktně rozdělené úlohy. Dalo by se možná dohledat, kdo a jak se třeba procentuálně podílel na té které věci, ale to, myslím, není tak úplně důležité. Ovšem každý z nás se věnuje tomu, co je mu blízké. Honza Šotkovský, protože je dramaturg, je z nás největší intelektuál a je z nás tří největší psavec. Nejrychleji píše na počítači – na rozdíl ode mě, kterému to trvá, než něco nadatluje. Ve spolupráci mohou vzniknout i jiné problémy, které pak práci mezi nás rozdělují. Tak tomu bylo například u *Barona Trencka*, kterého z větší části psal Honza Šotkovský, protože já jsem tenkrát, když mi prozradili, že bych Trencka měl hrát, najednou zjistil, že si ten text neumím psát sám sobě do pusy. Ovšem paradoxně úplně jiná situace vznikla, když jsem se stejným způsobem dozvěděl, že budu hrát v *Bílýs* předsedu MNV Homolu, tak tady mi to zase vůbec nevadilo. To se mi psalo úplně jinak, zvláště když jsem měl představu, jak budou ty obrazy vypadat a s kým je budu hrát. Samozřejmě, že u většiny věcí má největší podíl, dalo by se říct know-how, Stano jako režisér, ale to už je věc nedohledatelná a znovu říkám, v naší vzájemné

S Milanem Němcem a Hanou Holišovou
v komedii *Dokonalá svatba*, režie: Stanislav Slovák

tvůrčí spolupráci ne tak úplně důležitá. Nejtěžší je vždy přijít s nápadem, s tím klíčem, a to je Stanova parketa, rozvedení nápadu je pak už zčásti na nás.

Vaše poslední společná práce je příprava muzikálu *Brněnské kolo*. Kdy jste přišli s nápadem zpracovat tuto známou pověst o koláři, který dal vzniknout jednomu ze symbolů Brna?

O tomto tématu se mluví už několik let. Nyní se tedy realizuje a představa je taková, že inscenaci připravujeme pro Biskupský dvůr. Už ani nevím, koho to vlastně napadlo. Když se nápad objevil před lety poprvé, nezbyl na jeho realizaci čas. Prostě to nevyšlo. Narychlo se místo toho našel jiný titul, myslím, že to byla *Noc na Karlštejně*. A to se ukázalo jako dobrý nápad, protože *Noc* se líbí a z Biskupského dvora se pak přestěhovala i na Hudební scénu MdB. Pak se vrátil v minulé sezóně titul *Radúz a Mahulena* a *Brněnské kolo* jako by zůstávalo v záloze. A teď na něj došla řada. A i když nechci předbítat, prozradím, že *Kolo* zas až tak z pověstí nebude. Vymysleli jsme si svoji ságu, která se Brna i jeho pověstí týká, ale přece jen trochu jinak.

Jmenují se *Homola*, tedy stejně jako ten předseda MNV v *Bítls*, kterého hrajete právě vy. Jeho dcera nese jméno *Renča*, stejně jako moje manželka, v muzikálu se objevují pro nás důvěrně známé vesnice jako například *Hajany*. Už proto

mi to nedá, abych se nezeptal. Kde jste v tomto vašem ryze autorském kusu čerpali místopis a jména?

Rozhodně to nebylo tak, že by si Stano Slovák, který bydlí v Modřicích, vzal mapu okolí, a pak do scénáře četl názvy vesnic. Vycházeli jsme z toho, že potřebujeme česká jména a hledali jsme něco hodně blízko Brna. A tak se stalo, že jsme si vypůjčili přezdívku hospodského a našeho kamaráda z Modřic, kterému se říká Jouza, a jeho jméno dostala postava hostinského v inscenaci. Ale teď musím trochu odbočit. S původní myšlenkou využít fenomén Beatles pro divadelní zpracování přišel Zdenek Merta. Pak jsme tedy začali hledat možnosti, jak by to šlo. My to neumíme psát ve fantaskní podobě, jako to třeba umí Šimon Caban. Děláme to jednoduše po svém. Proto jsme si vymysleli svoji zápletku, která není nijak složitá, není to žádný *Zločin a trest*. A to ani nebyl záměr. Od prvopodčástku byla pro nás dominující hudba. Sedli jsme si v Modřicích na hřišti, a pak zase u někoho jiného a postupně se konstruoval příběh. Ten jsme pak dotvářeli, ohýbali mu větve, aby byla koruna toho stromu co nejhezčí, pak se ještě jako vždy škrtalo, dotvářelo, a tak vznikla i jména a místa, kde se děj odehrává. Původně se to třeba mělo odehrávat v Rajhradě, ale pak jsme to změnili, aby to byla nejmenovaná obec poblíž Brna. A po-

S Michalem Isteníkem a Jiřím Resslererem
v muzikálu *Bítls*, režie: Stanislav Slovák

dobně vznikala i jména, která jsme se snažili hledat tak, aby ladila s náladou, s postavou, s dějem. I proto je tam Harašta – Harrison, Leňour – Lennon a podobně.

Kritikové už o vás píšou jako o zavedeném triu. Ale přece jen – pořád je to cosi, co děláte navíc, co obvykle není součástí dlouhodobého dramaturgického plánu. Je to pořád pro vás ještě zábava, nebo je to už rutina, běžná práce?

Odpověď na tuto otázku není vůbec jednoduchá a jednoznačná. Když už se k novému projektu rozhodneme, je to pro nás určitý tlak. Každý z nás je v rámci své profese dost vytížený. A to jak v divadle, tak mimo ně. A málo platné, každá ta předloha se musí u toho nořase takřkajíc odsedět. Zvláště, když se píšou verše. Je zapotřebí přijít na klíč daného obrazu. Proto se pak nezřídká stává, že chodím spát ve čtyři ráno, protože na to jednoduše nemám přes den čas a ani mi to nejde. Pak je tady i ten prostý problém, že se musíme s kolegy sejit, sladit. Zatímco já pracuji, jak jsem řekl, často v noci, Šotek udělá víc práce ve dne. Ale už se známe navzájem natolik, že se umíme navzájem přizpůsobit. A mimo to, že pracuje každý z nás sám, scházíme se i společně u Stana, u mě na chalupě či jinde. Pak je to, myslím, pro nás všechny skoro vždycky zábava. **Dokážete si představit, že by psaní „kasovně“ úspěšných inscenací bylo vaší hlavní profesí?**

Vůbec ne. Byť nedávno měli premiéru *Bítls*, za krátko ji bude mít *Brněnské kolo*, a to je už pro tuto sezónu dost. Já se domnívám, že při větší frekvenci by se mohlo stát, že se naše fórký publiku zají. Rozhodně se nechceme dostat do situace, kterou známe z vtipů, když se někteří herci objevují na všech televizních kanálech, že má pak divák strach otevřít i konzervu. A ani jeden z nás se nechce a nemíní vzdát svých profesí, tedy Stano režisér, Honza dramaturg a já herec. Větší nápor práce by se myslím už ani nedal zvládnout na úkor její kvality.

Debatujete o své práci s diváky třeba na stránkách internetu?

Samozřejmě, že mě zajímá reakce diváků, jejich ohlasy, ale upřímně – já nejsem příznivcem Facebooku, Instagramu a dalších podobných vyvozeností. Nepovažuji za úplně nejjšťastnější svěřovat se desítkám či stovkám lidí s tím, co si myslím o čemkoli. Když to budu chtít někomu říct, tak to řeknu tomu, koho se to týká. A když si budu i myslet, že práce, kterou jsem právě dostal, se mi příliš nelíbí, stejně to nebudu vytrubovat do světa a budu ji studovat a zkoušet stejně naplno jako ty, které mě zaujaly na první pohled. Je to prostě moje profese. A pokud se to, co dělám, líbí a lidí mi za to zatleskají, pak je to alespoň pro mě víc než bůhvíkolik palců nahoru na internetu.

Text: Miroslav Homola, foto: jeř Kratochvíl

Biskupský dvůr
premiéra 16. června 2017

BRNĚNSKÉ KOLO

aneb Jak ukrást
Věstonickou venuši

Po mimořádném ohlasu muzikálu *Bits* přichází tvůrčí tým Petr Štěpán – Jan Šotkovský – Stanislav Slovák v této sezóně již s druhým tvůrčím počinem: zpěvohrou *Brněnské kolo*, určenou pro tradiční letní účinkování Městského divadla Brno na Biskupském dvoře. Už počtvrté přítom tvoří tým s předním hitmakerem MdB Karlem Cónem (*Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Baron Trenck* a *Mendel aneb Vzpoura hrášků*). Nabídnou tentokrát pohádkově laděnou komedii o tom, co se děje v noci v opuštěné budově Moravského zemského muzea. Tým se totiž potuluje jednak trojice dětí, které pátrají po svém zmizelém „středovi“, tajemném vědci Cajthamlovi, tak dvojice grázlíků Vingl a Mañas, kteří si dělají zálsuk na nejproslulejší artefakt muzea, samotnou Věstonickou venuši. A nakonec se ukáže, že ani s tím titulním „brněnským kolem“ to není vůbec tak jednoduché, jak by se dle pověsti o koláři Birkovi zdálo...

HRAJEME

**Karel Cón, Miloš Štědroň, Milan Uhde:
VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM**

Viki Bouzková by mohla být šťastná – má spokojené manželství, milujícího muže a krásnou dceru. Ale Viki šťastná není... zatímco její manžel Láda chce jen klid a pohodlí, Viki touží pro vzruchu, vznětech a silných emocích. Zkrátka po „muži s jiskrou“. A tím se pro ni stane Marek Bašta, populární zpěvák a saxofonista, který se do Viki zamiluje na první pohled, šplhá za ní v noci po okapu a zve ji na dekadentní večírky se svou skupinou Sex-tety. Viki cítí, že Marek je muž, který je jí souzen a který dává jejímu životu konečně onu vytouženou jiskru – přestože jí ho rozmlouvají přátelé, dcera i Markova bývalá milenka... Žijící klasici brněnského hudebního divadla Milan Uhde a Miloš Štědroň přicházejí po trojici adaptací klasických literárních děl napsaných pro naše divadlo (*Nana*, *Červený a černý*, *Divá Bára*) tentokrát se zcela jinou látkou – hravou, nápaditou komedií ze současnosti v kabátě swingového muzikálu.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Lucie Bergerová, Petr Štěpán, Viktória Matušovová, Aleš Slanina, Jiří Ressler, Jakub Przebinda, Hana Kovářková, Ivana Oděhnalová, Barbora Remišová a další.

**Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:
VRABČÁK A ANĎEL**

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubyznysu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá strídá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednadesátilet, ale rodné Německo ji považuje za zrádce. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

Hudební drama, pohrávajíc si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen podle námětu Davida Winterberga, mělo premiéru v roce 2014 ve vídeňském Burg-

theatru, kde se setkala s odzbrojujícím úspěchem. Není divu, vždyť v průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo ve francouzském, německém i anglickém originále!) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek!

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Ptáčková nebo Ivana Vaňková, Eliška Skálová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

**Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:
JMÉNO**

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialogích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný makléř s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vpsled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč počouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných.

Na pardubickém GRAND Festivalu smíchu získala tato inscenace hned tři ocenění! Alena Antalová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon a režisér Petr Gazdík převzal Cenu studentské poroty a divácké ocenění Komédie diváků 2015!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušovová.

PROGRAM ČERVEN, ČERVENEC

PROGRAM ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA			
1.6.	čt	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) A4	1.6.	čt	18.00	Bitls	11.9.	po	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj AB1	13.9.	st	19.00	Noc na Karlštejně
2.6.	pá	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) C5	2.6.	pá	19.00	Bitls	12.9.	út	14.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	14.9.	čt	19.00	Noc na Karlštejně
4.6.	ne	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) E7	3.6.	so	19.00	Bitls	12.9.	út	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj E2	17.9.	ne	18.00	Chaplin
5.6.	po	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) A1	4.6.	ne	19.00	Bitls	13.9.	st	19.00	Dvojitá rezervace	18.9.	po	18.00	Chaplin PPP/P18
6.6.	út	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) E2	5.6.	po	19.00	Bitls	14.9.	čt	19.00	Dvojitá rezervace zadáno	19.9.	út	18.00	Chaplin PP1/PP2
7.6.	st	19.00	Frank V. AB3	6.6.	út	18.00	Bitls	15.9.	pá	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj E5	20.9.	st	19.00	Chaplin
8.6.	čt	18.00	Vrabčák a anděl	10.6.	so	14.00	Jesus Christ Superstar v angličtině	16.9.	so	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj P				
9.6.	pá	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) E5	11.6.	ne	19.00	Jesus Christ Superstar v angličtině	17.9.	ne	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj				
10.6.	so	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) AB6	19.6.	po	19.00	Viki kráčí za štěstím	18.9.	po	18.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj SP				
11.6.	ne	19.00	Vrabčák a anděl	20.6.	út	19.00	Viki kráčí za štěstím C2/E2	19.9.	út	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj AB2				
12.6.	po	19.00	Dvojitá rezervace	21.6.	st	18.00	Viki kráčí za štěstím SP	20.9.	st	19.00	Skleněný pokoj M2017				
13.6.	út	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) A2	22.6.	čt	19.00	Viki kráčí za štěstím A4/AB4								
14.6.	st	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) A3	BISKUPSKÝ DVŮR											
15.6.	čt	19.00	Dvojitá rezervace zadáno	22.6.	čt	20.30	Brněnské kolo		22.9.	pá	18.00		Sněhurka a sedm trpaslíků		
18.6.	ne	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	26.6.	po	20.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)		23.9.	so	14.00		Sněhurka a sedm trpaslíků zadáno		
19.6.	po	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) AB1	27.6.	út	20.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)		23.9.	so	18.00		Sněhurka a sedm trpaslíků		
20.6.	út	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) AB2	28.6.	st	20.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)		24.9.	ne	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků			
21.6.	st	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	29.6.	čt	20.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)		27.9.	st	19.00	DUCH			
22.6.	čt	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev) C4	30.6.	pá	20.30	My Fair Lady (ze Zeliňáku)		28.9.	čt	14.00	DUCH			
23.6.	pá	19.00	Frank V. A5	2.7.	ne	20.30	Radúz a Mahulena		28.9.	čt	19.00	DUCH			
26.6.	po	19.00	Jméno	3.7.	po	20.30	Radúz a Mahulena		29.9.	pá	19.00	DUCH			
27.6.	út	19.00	Jméno	4.7.	út	20.30	Radúz a Mahulena								
BISKUPSKÝ DVŮR				6.7.	čt	20.30	Noc na Karlštejně		21.9.	čt	19.00	Skleněný pokoj T2017			
16.6.	pá	20.30	Brněnské kolo	7.7.	pá	20.30	Noc na Karlštejně		22.9.	pá	19.00	Splašené nůžky			
17.6.	so	20.30	Brněnské kolo	8.7.	so	20.30	Noc na Karlštejně		23.9.	so	19.00	Splašené nůžky			
18.6.	ne	20.30	Brněnské kolo	9.7.	ne	20.30	Noc na Karlštejně		24.9.	ne	18.00	Skleněný pokoj			
19.6.	po	20.30	Brněnské kolo	10.7.	po	20.30	Noc na Karlštejně		25.9.	po	19.00	Skleněný pokoj X2017			
20.6.	út	20.30	Brněnské kolo	12.7.	st	20.30	Brněnské kolo		26.9.	út	19.00	O myších a lidech			
21.6.	st	20.30	Brněnské kolo	13.7.	čt	20.30	Brněnské kolo		27.9.	st	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj A3			
									28.9.	čt	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj A4			
									29.9.	pá	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj AB5			
								30.9.	so	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj AB6				

Simon Mawer:
SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvčným lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

MdB uvedlo Mawerův román ve světové premiéře na jevišti Činoherní scény v divadelní adaptaci Stanislava Mošá.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vítázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Radka Coufalová, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

Thomas Meehan, Christopher Curtis:
CHAPLIN

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charlie Chaplina. Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Ceny Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, dospělého a stárnoucího muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vskutku jen ti nezasvěcenější.

Základní výpověď je pak Chaplinovo osobní poslání, které spočívá v jeho celoživotním odhodlání jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Lukáš Janota nebo Robert Jícha, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková, Hana Holišová nebo Viktória Matušovová a další.

Bruce Joel Rubin,
Dave Stewart, Glen Ballard:
DUCH

Legendární příběh o neomezené síle lásky je známý ze slavného filmového zpracování Jerryho Zuckera z roku 1990. Patrick Swayze a Demi Mooreová v hlavních rolích tenkrát okouzlili diváky pohádkovým vyprávěním o tom, jak může skutečná láska překonat i samotnou smrt. Sam a Molly jsou šťastný pár, jenže Sam je jedné noci zavražděn. Jeho duch ovšem zůstává na zemi, protože nenalezne klid, dokud svou nespravedlivou smrt neobjasní. Příběh kombinuje romantickou zápletku s detektivním případem, v němž postupně vychází najevo, že za Samovu smrtí stojí jeho kolega z banky. Samův duch prostřednictvím praštné šarlatánky Mae s Molly komunikuje a snaží se ji chránit. Ve filmu Mae hrála Whoopi Goldbergová a na rozdíl od hlavních protagonistů proměnila nominaci na Oscara v zisk této populární ceny. Oscara získal film i za scénář. Muzikálová verze zachovává původní syžet, který umně kombinuje milostný příběh s komediálními a dramatickými prvky. Zároveň posouvá hranice inscenování používáním nejmodernějších technologií, které na jevišti umožní prolínání skutečného a nadpozemského světa. Za svoji živelnou Odu Mae získala Zdena Herfortová nominaci na Cenu Thálie!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lucie Bergerová nebo Svetlana Janotová nebo Ivana Odehnalová, Aleš Slanina nebo Dušan Vítázek, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková nebo Andrea Zelová, Robert Jícha nebo Ondřej Studénka a další.

MUZIKÁLOVÉ HITY SE OPĚT VRÁTÍ
POD PETROPAVELSKÉ VĚŽE

K vlahým letním brněnským večerům již neodmyslitelně patří divadelní open air představení v romantických zákoutích Biskupského dvora pod petropavelskými věžemi. Již poosmé tak letos budou moci diváci prožít poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejromantičtějších zákoutí v centru Brna. Tentokrát připravilo Městské divadlo Brno v termínu 16. června až 13. července pro své diváky 22 představení!

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán,
Karel Cón:
BRNĚNSKÉ KOLO

muzikál z brněnských pověstí a legend

Muzikál *Brněnské kolo* se dotýká historických i místních vazeb, a to hned na několik způsobů. Jednak se v něm zjevuje příběh zřejmě nejslavnější brněnské legendy (té o koláři Birkovi, který údajně během jediného dne dokázal porazit strom, vyrobit z něj kolo a dokutálet jej z Lednice až do vzdáleného Brna). Dále se v něm objevuje řada postav spojených s Brnem, ať historických či legendárních (od Babinského přes Natašu Gollovou až k bratřím Pospíšilům). Také vypráví legendu novou, příběh o tom, že „brněnské kolo“ je vlastně krycí název pro tajemný stroj, utajeně v Brně zkonstruovaný na konci 19. století samotným Thomasem Alvou Edisonem.

Konečně pak se jeho příběh týká i instituce, již je Biskupský dvůr součástí. Moravské zemské mu-

zeum slaví totiž v letošním roce 200 let své existence. A právě muzejní budova na Zelném trhu skrývá v našem příběhu večer po uzavření nejedno tajemství týkající se brněnských pověstí a legend. Navíc v ní zůstanou ukryti jak trojice dětí, které pátrají po svém zmizelém „strejdovi“, tajemném vědci Cajthamlovi, tak dvojice grázlíků Vingl a Mañas, kteří si dělají zásluku na nejproslulejší artefakt muzea, samotnou Věstonickou venuši... Inscenaci, jejímž režisérem bude jeden ze spoluautorů Stanislav Slovák, budeme uvádět s živým orchestrem.

Světová premiéra: 16. června 2017

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Dušan Vítázek, Zdeněk Junák, Jakub Uličník, Ondřej Studénka a další.

Hrajeme 16. – 22. června, 12. a 13. července 2017

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:
MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)
muzikálová komedie

Dnes již klasický muzikálový titul vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu. To, že Líza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošá k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům přináší inscenace, kterou doprovází živý orchestr, mimořádný divácký zážitek.

Vždyť od roku 1999, kdy byla *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) poprvé uvedena, má na svém kontě již více než 300 vyprodaných repríz!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Petr Štěpán a další.

Hrajeme 26. – 30. června 2017

Stanislav Moša, Petr Ulrych:

RADŮZ A MAHULENA muzikálová balada

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma zneprátenými rody vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratrů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klišé, jež je zde ovšem na místě) hory přenáší a kameny láme. Vždyť abychom uspokojili poptávku po tomto autorském díle, museli jsme jej přenést i na kamennou Hudební scénu, abychom je hráli po celou divadelní sezónu!

Muzikálová balada na motivy známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* měla svoji světovou premiéru 8. listopadu roku 1997 a zaznamenala 91 vyprodaných repríz a desetitisíce okouzlených diváků. Přijďte si připomenout nádherné melodie Petra Ulrycha a půvabné verše Stanislava Moši! „...dvě království se v zášti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrození jsou Radúz a Mahulena!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Marek Kolář nebo Aleš Slanina, Sára Mil-

fajtová nebo Andrea Zelová, Lucie Bergerová, Viktória Matušovová, Katarína Ptáčková, Stanislav Slovák, Markéta Sedláčková a další.

Hrajeme 2. – 4. července 2017

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štáidl, Eduard Krečmar: NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

„Prozrad' mi můj pane vážený, kampak vedou dveře zamčený, kudy kráčí tajně ten, kdo je láskou popleten...“ Královnou Elišku Pomořanskou hlodá žárlivost a nedůvěra v lásku svého krále, a tak během cesty na svůj hrádek uteče a za pomoci arcibiskupa Arnošta se v převleku za páže pokouší přiblížit svému Karlu IV. A tvrdohlavá Alena se zatím snaží vyhrát sázku, kterou uzavřela se svým přioopilým strýcem, že stráví na Karlštejně jednu noc, aby se pak mohla vdát za svého milovaného Peška... Kdo by neznal úsměvný a milý příběh s nádhernými melodiemi Karla Svobody, které si pobrukuje ještě dnes?

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Jaroslav Matějka nebo Petr Štěpán, Viktória Matušovová, Aleš Slanina, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Lukáš Janota, Jiří Mach, Zdeněk Bureš a další.

Hrajeme 6. – 10. července 2017

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu. Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

V OSLNĚNÍ

Lukáš JANOTA

Herec Lukáš Janota v minulých sezónách na Biskupském dvoře perlil v hudební komedii o velkém brněnském géniovi *Mendel aneb Vzpoura hrášků*, ve které mu připadla hlavní role. Hrál tady historika Janka, který se v podstatě převtělil do samotného vědce. Přes nadcházející léto jej ve stejném prostoru česká muzikál *Brněnské kolo*. Tady je obsazený do role jiného velicíána, a sice Thomase Alvy Edisona.

V současné době máš ve svém aktuálním hereckém portfoliu tucet rolí. Kolik už jich máš za sebou celkově? A kterou z nich máš nejraději a hlavně proč?

Spočítáno nemám, ale může to být třeba kolem třiceti. Je to vážně jen odhad. Nikdy jsem to nepočítal. A taky se nedá říct, kterou mám nejraději. Všeobecně si nedělám moc favority. Asi bych spíš mohl říct, kterou roli jsem rád neměl nebo nemám, ale je jich minimum a nebudu je zmiňovat.

V muzikálu Brněnské kolo jsi obsazený do role Thomase Alvy Edisona. Zajímá ses o život, vynálezy či podnikání tohoto slavného vědce? Čím ti třeba jako herci imponuje?

Zatím jsem k tomu neměl prostor, ale určitě se do toho zahloubám. T. A. Edison je fascinující osobnost. I když jeho úloha ve hře je jen drobná.

Edison Brno osobně před stoletím navštívil. Přijel si prohlédnout vlastní dílo. Podílel se, nebo spíše jeho firma, na elektrifikaci dnešního Mahenova divadla. Chodíš si třeba při studiu rolí velicíánů na nějaký způsob spojených s městem připomínat jejich historické stopy či odkaz?

Tohle nedělám. V případě například Mendela jsem tím byl obklopen v muzeu na Biskupském dvoře, takže jsem tu atmosféru a jeho odkaz a dílo vnímal přímo při práci na zkouškách, ale v jiných případech většinou vycházím z textu, který mám k dispozici, a z informací od dramaturgů, tvůrců a režisérů.

Muzikál Brněnské kolo napsal osvědčený autorský tým Cón – Slovák – Šotkovský – Štěpán. Čím ti tvorba této autorské dílny vyhovuje, co máš na jejich původních titulech rád?

Mám rád komplexní talent, kterým tato symbiotická skupinka disponuje. Mám rád jejich nadhled, chytré texty a řemeslo, kterým vládnou. Všeobecně si velmi vážím jakékoliv původní tvorby.

Tento muzikál z brněnských pověstí a legend vznikl opět přímo pro prostor romantické open air scény na Biskupském dvoře, kde MdB přes léto už tradičně hraje. Čím ti jako herci-interpretovi venkovní prostor pod širým nebem konvenuje? Nebo máš striktně raději hraní pod střechou?

S Danielem Ryměšem v muzikálu *Chaplin*,
režie: Stanislav Moša

Rozhodně je to velikost prostoru, čerstvý vzduch a kouzlo reálného prostoru, který vytváří scénu. Je to příjemné zpestření, ale hrát venku stále bych nechtěl.

Muzikál vypráví novou legendu o tom, že „brněnské kolo“ je vlastně krycí název pro tajemný stroj, utajený v Brně zkonstruovaný na konci 19. století samotným Thomase Alvou Edisonem. Měl jsi nebo stále máš třeba nějaké objektivitelské tendence či spády vynálezce?

To je zajímavá otázka, protože opravdu mám! Čas od času mě napadne, že bych mohl vymyslet zlepšovák na tohle či ono. Jeden, který mě jako první napadl, je bizarní přístroj, který by byl schopen na krajíc chleba nanést přesně silnou vrstvu studeného másla tak, aby jej člověk nemusel neobratně strouhat nožem, nebo krájet z tuhé kostky. Asi by to nemělo moc velké uplatnění, ale já bych to rozhodně ocenil.

Studoval jsi Hudební konzervatoř v Kroměříži (obor klarinet, saxofon). Sám se skladbou zabýváš jako autor hudby několika divadelních her, radiospotů, počítačových her a mobilních aplikací. Co pro tebe tento autorský pól paralelní s herectvím znamená?

Je to pro mě koníček a vášeň. A čím dál víc má druhá profese. Hudba a zvuk se stávají mou součástí a poskytují mi možnost, abych mohl upustit

čas od času uzdu své tvůrčí a skladatelsko-producentské vášni. Vždycky jsem to chtěl dělat, a tak za tím jdu. Pomalu, ale konstantně.

V muzikálu *Brněnské kolo* vystupuje trojice hereckých dětí, potomků tvojí kolegyně Aleny Antalové. Jsi sám mladým tatínkem. Svěříš či propůjčíš své potomky výhledově také Thálii a jejím umění?

Pokud bude dítě talentované, tak ji jistě povedu k co nejkompexnějšímu dovednostem. Co se v mládí naučíš... Kdybych to byl býval byl věděl, když jsem byl děčko, tak bych se býval byl dnes už nemusel tolik učit.

Nu a jak strávíš ty sám léto, pomíneme-li hraní na Biskupském dvoře?

Doufám, že co nejvíce času strávím se svou ženou a dcerou. Chtěli bychom k moři. No a jako každý rok navštívím pár hudebních festivalů, kde vystupuji jako saxofonista v doprovodu DJ. Budu se věnovat budování mého hudebního studia a soustředit se na přípravu mého prvního hudebního producentského počínu, kterým je sólové album Dušana Vitázka s názvem *KDE* a které nabízí jeho vlastní tvorbu. Vznik tohoto CD může každý podpořit na www.hithit.cz.

Text: *Luboš Mareček,*
foto: *jef Kratochvíl*

ČERT TĚ VEM

Svetlana JANOTOVÁ

S Radkou Coufalovou na vizuálu k plakátu *Žitkovských bohyní*

Ještě před pár lety bylo bohování pojmem většinou lidí takřka neznámým. Po vydání románu brněnské autorky Kateřiny Tučkové, který se stal rychle bestsellerem, je naopak dnes asi málokdo, koho by magický svět *Žitkovských bohyní* nevtáhl. Na jeviště ho převedl režisér Dodo Gombár, který nyní svoji dramaturgii nastudoval v Městském divadle Brno. V hlavní roli Dory Idesové se představí Svetlana Janotová.

Čtla jste román Kateřiny Tučkové?

Ano.

A první pocity poté, co jste se dozvěděla obsazení *Žitkovských bohyní*?

Radost z další hezké herecké příležitosti. A taky

z možnosti spolupracovat s pro mě novým režisérem. Příjemné vzrušení z něčeho nového.

Příběh Dory Idesové není procházkou idylickou krajinou dětství. Násilí, zrada, asi lze očekávat i velmi brutální scény. Jak to snášíte?

Je to intenzivní a náročné. Opravdu to není žádný odpočinkový kus, ale nevdá mi to. Baví mě jít, jak se říká, až na dřevě.

Žitkovské bohyně nastudovalo jako první Městské divadlo Zlín. Setkala jste se třeba s tamními představitelkami Dory Idesové?

Nesetkala. Samozřejmě je znám jako herečky, ale ne osobně. Slyšela jsem na tamní inscenaci samou chválu. Naše verze však bude úplně jiná, a snad taky úspěšná.

S Petrem Štěpánem, Janou Musilovou a Hanou Holišovou v komedii *Dokonalá svatba*, režie: Stanislav Slovák

Sešli jste se i s autorkou Kateřinou Tučkovou? Zatím ne, ale myslím, že se chystá přijít podívat na jednu ze zkoušek, tak se těším, že ji poznám. **Bohování, to je magie, naděje i víra, že lze ovlivnit chod věcí... Věříte i vy v podobné síly?**

Je pravda, že já mám tendenci být v těchto věcech spíš nedůvěřivá. Ale věřím na sílu myšlenky a v to, že když si něco moc přeji, stane se to. **Postavy jako Dora je asi těžké „dostat z hlavy“.** **Jak rychle vám trvá v podobných případech, než se po představení zase stanete Svetlanou Janotovou?**

S tím, myslím, problém nemám. Po cestě domů, což je asi dvanáct minut svižnou chůzí, ze mě každá postava hezky vylézá.

Stávají se pro vás někdy podobně náročné herecké úkoly i nějakým vodítkem nebo sítím v soukromém životě? Říkáte si třeba: toto bych nikdy neudělala nebo stejnou chybu jsem udělala a bylo by asi dobré ji napravit?

Ano, konfrontuji se s postavami. Buď jsou mi inspirací do osobního života, nebo svou osobní zkušenost reflektuji do nich. Myslím, že se s každou novou rolí učím i něco nového o sobě.

Tušíte už během zkoušení, jaká bude odezva u diváků? Jak poznáte, že jste třeba pokročila při zkoušení o kus dál?

Divák je velmi nevyzpytatelný, takže odhadovat odezvu dopředu je vlastně zbytečné. I když

já sama se v průběhu zkoušení neubráním myšlenkám na diváka a na to, co tomu asi řekne. Samozřejmě chci, aby byl spokojený, ale všem se stejně nikdy nezavděčíte. Moc ráda se nechávám vést režisérem, když cítím, že má jasnou vizi a ví, co chce. Rad od kolegů si rovněž moc vážím a často si o ně taky sama říkám. A hlavně se snažím při hledání role pracovat naplno, nic neošidit. A jestli se pak výsledek divákovi líbí, mám upřímnou radost.

S manželem Lukášem Janotou jste oba herci, navíc v jednom divadle. Nosíte si práci domů, nebo je divadlo u vás tabu?

Divadlo u nás rozhodně není tabu. To bychom si v naší velké divadelní rodině o dost skrouhli tématu na diskuze. Ale myslím, že to s Lukim moc nepřeháníme...

Jak vůbec vypadá rodinný život dvou vytížených herců, navíc s malou dcerkou? Je někdy vůbec čas na „teplou večeři“ a kdo ji připravuje?

Rodinný život dvou vytížených herců s malou dcerkou je krásný, rychlý, intenzivní a s pomocí starých rodičů snáz zvladatelný než bez nich. Takže – Ďakujem, mami a oci, nielen za tie teplé večere! (smích)

Text: (jih),
foto: jeř Kratochvil

ANKETNÍ OHLÉDNUTÍ MDB

Závěr každé sezóny bývá vhodnou příležitostí k rekapitulujícímu ohlédnutí. Připomeňme si tedy v sumarizující stručnosti, jak si z hlediska dvou celostátních bilancí – nejprve speciální teatrologické a poté takové, která odráží návštěvnickou oblibu – v těchto širších souvislostech vedly právě obě scény třísoubořového Městského divadla Brno (MdB).

U odborných kruhů získaly si během let prestižní postavení nejreprezentativnější, již 25. Ceny divadelní kritiky (CDK), donedávna známé jakožto velmi respektované Ceny Alfréda Radoka. Mezi „soutěžními“ divadelními vavříny udělovanými v ČR (anketa čtrnáctideníku Divadelní noviny, výroční Ceny Thálie vyhlášené Hereckou asociací aj.) jsou sice nejstarší (během jejich trvání se vystřídalo patnáct resortních ministrů!), avšak kromě „medailistů“ bývají jejich rezultáty daleko méně viditelné. Celou akci v osvědčeném „radokovském“ formátu nyní organizuje revue Svět a divadlo (SAD), která podrobné výsledky publikovala ve svém letošním 1. čísle. Širší nominace byly jako obvykle známy předem. Předávání CDK proběhlo tentokrát dosti netradičně v podobě tzv. imerzního (tedy přítom-

né osoby do děje vtahujícího) večera 20. března t. r. na různých místech pražského prostoru Pomezí. Neanonymní ankety SAD se zúčastnil mírně nadstandardní počet 89 systematicky příšších kritiků (včetně několika málo jihomoravských), přičemž limitujícím faktorem jejich záberu bývá skutečnost, že mnozí oslovení sledují převážně představení hlavního města, nebo ještě tak ta festivalová. CDK nicméně zahrnují rozsáhlou škálu veškerých jevištních aktivit (upozornily na 76 inscenací 31 divadel a 37 poprvé uvedených českých her), ve speciálním oddíle dokonce i těch zahraničních. Při tipování v osmi přesně vymezených kategoriích může každý respondent udělit až tři rovnocenné hlasy a k resumé se bez jakýchkoli porotně kuloárových jednání dojde jejich prostým součtem. Protože většina našich návštěvníků patrně nemá možnost SAD pravidelně pročitat, zalistujme tímto poměrně obsáhlým, odborně kompetentním zhodnocením zde. Alespoň enumerativně se dovíme, jak je (nejednou v redakční selekci a krácení) reflektován právě umělecký přínos ansámblu MdB, případně též jeho nynější hostování jinde nebo tvorba jeho členů na jiných působištích.

V hlavní kategorii „Nejlepší inscenace roku 2016“ připomnělo se hned úvodní činoherní nastudování „komedie jedné soukromé banky“ Friedricha Dürrenmatta *Frank V.* v pojetí Hany Burešové. Mezi kracemi žen se z téže inscenace objevují Alena Antalová v postavě manželky titulního hrdiny Otilie a první dáma souboru Zdena Herfortová jako temperamentní vdova Glorie ze hry Američana Larryho Davida *Ryba potmě*, v české premiéře režírované Mikolášem Tycem. V mužské kategorii na sebe upozornil Lukáš Janota coby ušlechtilý pistolník z populárního muzikálu Jiřího Brdečky, Jana Rychlíka a Vlastimila Hály *Limonádový Joe*, upraveného režisérem Petrem Gazdíkem. Pořadím jej však s pochvalným hodnocením („Od absolutní netečnosti přes ztřeštěnou zamilovanost až po chorobnou úzkost – ve všech polohách je přesný a uvěřitelný“; „... celistvá, čitelná figura, která vyvolává divákovy sympatie a nutí ho přehodnotit svůj postoj k oblomovštině“) předběhl nedávný excelentní Gogolův Čičikov Michal Isteník coby Gončarovův zdramatizovaný *Oblomov* v nastudování Hany Burešové, s nímž pražské Divadlo v Dlouhé plně zaujalo také v Brně. U kolonky „Divadlo

roku“ preferovali MdB dva respondenti. V rubrice „Scénografie roku“ pravidelně boduje Christoph Weyers, tentokrát jako výtvarník scény k Mošově české premiéře broadwayského muzikálu Petera Stonea a Mauryho Yestona *TITANIC*, a to ruku v ruce s autorkou příslušných kostýmů Andreou Kučerovou. Rovněž se prosadil scénograf „Limonádníka“ Petr Hloušek, resp. Jaroslav Milfajt – ten ovšem podílem na Svojtkově provedení Čechovova *Strýčka Váni* v Městských divadlech pražských. V oddíle „Hudba roku“ narazíme na osvědčené jméno mnohostranného Petra Ulrycha (Mošovo ztvárnění Zeyerovy dramatické básně *Radúz a Mahulena*) a znovu na Lukáše Janotu, pro změnu skladatele partitury k původnímu muzikálu pedagogů JAMU Petra Štěpána a Miroslava Ondry *Figarka*, napsaného pro letošní absolventy Ateliéru muzikálového herectví v Divadle na Orlí. Dobrým povzbuzením do dalšího hereckého růstu může pak být Svetlaně Janotové umístění v kategorii „Talent roku“.

MdB se opět dařilo ve sféře internetového zachycení návštěvnického ohlasu. Ve 13. ročníku ankety serveru www.i-divadlo.cz nejsou – na rozdíl od všech ostatních hodnocení – zastoupeni jen odborníci, nýbrž blíže nespécifikovaná veřejnost (tentokrát 579 diváků) z celé republiky,

přičemž organizátoři ujistějí o spolehlivém zabezpečení proti rozličným pokusům o podvodné hlasování. Již popáté za sebou a celkově poosmé stalo se tak MdB nejoblíbenějším divadlem u nás (až další místa zaujaly scény hlavního města). V šesti „pozitivních“ kategoriích často nacházíme jména spojená se soubory MdB. Hned v základním oddíle „Nejlepší inscenace roku 2016“ vydobyla 8. pozici kontinentální premiéra anglo-americké předlohy složité geneze *Zamilovaný Shakespeare* v režii Stanislava Slováka, postupně následovaná tituly *Radúz a Mahulena*, *TITANIC* nebo *Limonádový Joe* i Gazdíkovými inscenacemi *Malý rodinný podnik* a *Prodaný smích*. A např. v kolonce „Nejlepší mužský herecký výkon 2016“ obsadil 3.–4. příčku zmíněný pražský Oblomov Michal Isteník.

Jak z tohoto ne snad příliš suchopárného přehledu výsledků dvojice svým pojetím výrazně odlišných anket vyplývá, mohlo se také v uplynulém roce Městské divadlo Brno pochlubit – kromě stabilní divácké přízně ve vyprodaných sálech a výhodných zahraničních „spanilých jízd“ či oboustranně prospěšných uměleckých kooperací – nejedním zaslouženým úspěchem.

Text: Vít Závodský,
foto: jeř Kratochvíl

VIKI ČILI MUZIKÁL (ZE) STARÉ ŠKOLY

Hudební retro komedie *Viki kráčí za štěstím*, jak jí v premiéře uvedlo Městské divadlo Brno, je na mnoho způsobů zpáteční cestou v čase. Divá-

ka vrací ke tvorbě z autorské dílny Milan Uhde, Miloš Štědroň, kterou nyní výrazně doplnil hudební skladatel Karel Cón. Jde navrch o exkurz k reálnému příběhu, který se odehrál na přelomu 60. a 70. let, či swingové muzice kralující eře sladkých sixties. (...) Uhdeho hrdinka Viki je v tomto díle usedlou pětaticetiletou manželkou s patnáctiletou dcerou. A tato všedním manželstvím a hodným mužem unuděná, přitažlivá Viki se zprudka zamiluje do uhrančivého jazzmana, kvůli kterému opustí rodinu, i když jí to celé okolí rozmlouvá. (...) Reálný příběh z počátku normalizace je v muzikálu *Viki kráčí za štěstím* vsazený do tónů jazzu, swingu, ale i názvuků rock'n'rollu. A musím říci, že zejména Cónova hudební výprava je příjemným způsobem, který nese posluchače v čase zpět. V záplavě nápadité

a pohodově šlapající autorské muziky se objeví také opakovaně citace či motiv ze slavného jazzového hitu *In the Mood*, jak jej známe z nesmrtelné nahrávky Glenna Millera a který celé swingové uchopení muzikálu vhodně svírá a rámuje jej. Celý titul také v několika písňových číslech vhodně a zajímavě nabídne několik blues, tedy

muziky, která dala přímý základ jazzu, ragtime, rock'n'rollu či rocku. Předností večera je tradičně naplno šlapající a zvukově sytý orchestr pod vedením Dana Kalouska. (...) Na výbornou zvládla hlavní hrdinku Lucie Bergerová, která z *Viki* neudělala toliko nějaký romanticky trpný obrázek přeslazené ženy jdoucí za svojí osudovou, i když nepřilíš kvalitní láskou. Pěvecká perfekce u Bergerové je potom vlastní také Viktorii Matušové v roli zahané milenky a uklízečky Maláškové. Mladá muzikálová herečka dodala figuře této mstící se a vlastně jen využitě ženy ve finále až démonický rozměr antické Erínye a její poslední sólo bylo posluchačským zážitkem plným hlasových i hereckých emocí. Herecky své figuře dostal také Petr Štěpán v roli zamilovaného proutníka Bašty. (...) Už tradičně výtečné byly sbory,

ať to byly Sex-tety nebo zavržené Baštovy ženy. Důležité je také vyzvednout opravdu nápaditou a pulsující choreografií Jaroslava Moravčíka, který titul *Viki kráčí za štěstím* místy přibližuje k tanečnímu muzikálu a nabízí skutečně svižná, nápaditá čísla. Dobový odér do svých kostýmů nápaditě přenesla Zuzana Štefunková-Rusínová. Scéna jejího manžela Tomáše Rusína potom využívá naznačených 2D efektů kreslených komiksů. (...)

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 2. 5. 2017

VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM ANEB BLÁZNVIVÁ LÁSKA POTKÁ KAŽDĚHO A NA VĚK SE NEOHLÍŽÍ

Milan Uhde je zdatný autor a celý text napsal ve verších, tak zdatný autor, že ke zhudebnění potřeboval hned dva skladatele, Miloše Štědroň a Karla Cóna, kteří se rozmáchli podobně velkoroyse a zhudebnili téměř vše, takže když budeme považovat krátké mluvené úseky za recitativ sui generis, vychází nám místo muzikálu swingová opera. (...) Nesmím ovšem opomenout režii Juraje Nvoty, který se blýskl hned řadou skvělých nápadů. (...) Lucie Bergerová v roli Viki téměř nesleze ze scény, k tomu bravurně zpívá, tančí

i hraje, Petr Štěpán coby Muž s jiskrou jí zdatně sekunduje, bodejť by ne, když onu jiskru nemusí předstírat. Viktória Matušová v roli takzvané uklízečky, ale de facto poslední bejvalky přetékající uraženou nenávistí a Aleš Slanina coby sucharský sexuolog hrající si na muže velkého světa. (...) Vůbec není špatné si od současnosti odpočinout a vrátit se do šedesátých let s jejich ztřeštěnou módou, minisukněmi, tupírovanými hlavami, nahoře úzkými a dole extrémně širokými kalhotami, těsnými sáčky s širokými klopami a dlouhými vlasy i u mužů. Do paneláku, ve kterém se žije pospolitě, protože to ani jinak nejde díky nedostatečné zvukové izolaci stěn a stropů. Do doby, kdy málokdo si může koupit automobil, a tak rodina jezdí na motocyklu se sajdou, no řekněte, není to samo ztřeštěné? (...)

Vratislav Mičoch,
www.babocka.vram.cz, 2. 5. 2017

BRNĚŇSTÍ BÍTL S BOMBÍ BETÁLNOU BŽUNDU

Co spojuje rozjuchané moravské cimbálové hody ve vesnici nedaleko Brna s britskou královnou, agentem 006 a Ringo Starrem? Přece autorský muzikál tria Slovák–Šotkovský–Štěpán s podtitulem bláznivá féerie s písněmi nejslavnější skupiny všech dob. (...) Prozrazovat detailně dějovou linku je hřích. Bohatě postačí naznačit. Zasazení děje do konce šedesátých let minulého století za železnou oponou opevněného Československa pohladí srdce pamětníků, stejně jako propojení s anglickými reáliemi drží pozornost i ročníků narozených až po sametové revoluci. I úplně nejmenší si přicházejí na své. Holčičky obdivně vzdychají nad Pavlíkem, Žankem a Juřanem, kluky zase bude docela dlouho držet myšlenka založit si doma v garáži také své vlastní mladé hudební těleso. Souzvuk nenajdete jen u dvou prolínajících se dějových linek, ale i u herecké a pěvecké složky. (...) Ze středoškoláků, kteří alternují členy chlapecké kapely, vystupují z řady svými nenucenými a uvolněnými výkony zejména Brychta, Fiala a Herajt. Bohem (rockovým) se právem se svou sexy odzbrojující slovenštinou stává Dušan Vitázek, zatímco Sára Milfajtová celé představení pokorně mlčí, aby vás ke konci uzemnila rovněž božským hlasem. Pusu naopak nezavře agent s iniciálami J. B. Lukáše Janoty, který nenechává bránice pranic vy-

dechnout. *Bitls* fungují. Lidé se smějí. Popadají se za břicha se stejnou přirozeností, s jakou autoři muzikál napsali a účinkující s našlapaným orchestrem převádějí do praxe. O diváky nouze nebude ani bez mého výkřiku, že se jedná o (zatím) nejlepší inscenaci sezóny 2016/2017. (...)

Klára Tesařová,
Kult, březen 2017

BLÁZNIVÁ A NEUVĚŘITELNĚ ZÁBAVNÁ POCTA THE BEATLES V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Chlapci Juřan, Žanek a Pavlík mají sice kapelu Beatrolls, ale místo vysněného rebelského života hrají taneční šlágry, chybí jim bubeník a jejich zpěvačka Renča neoplývá zrovna velkým talentem. Mám-li respektovat přání inscenátorů, více o ději prozradit nemůžu. Vězte ale, že se do příběhu plného nečekaných zvratů a bláznivých překvapení zamotá anglická královna s komorníkem, slavný tajný agent popíjející martini a dokonce rockový Bůh. Jak avizovali tvůrci, muzikál *Bitls* je opravdu bláznivý. Jedná se však o chytrý a rovnoměrně dávkovaný humor plný hlášek, kulturních odkazů a výborně napsaných dialogů. Nadto muzikál odráží

naši socialistickou minulost šedesátých let, ale opět s nadhledem a jaksí nenápadně. Největšího ocenění, co se týče autorské práce, podle mě zaslouží fakt, že přestože je titul nabitý písničkami The Beatles, nejedná se o životopisný muzikál o legendární skupině. The Beatles zde fungují spíše jako symbol klukovského snění o hudebním světě a vědomě se pracuje s tím, že písně každý zná. Navíc jsou hudební výstupy do děje důvtipně vkomponovány a nejde o pouhé „slepování“ písní do celku, jak by se v podobném typu muzikálu mohlo stát. (...) Muzikál *Bitls* je především poctou legendární liverpoolské skupině – obdiv a nadšení z jejich hudby z něj číší od začátku do konce. V průběhu večera uslyšíme asi dvacet písní ve vynikajících aranžích Daniela Kyzlinka a Jiřího Levíčka, které jsou originální a často překvapivé, ale zároveň zachovávají ducha originálních songů. (...) Do hlavních rolí tři chlapců bylo obsazeno sedm středoškoláků vybraných přes konkurz. Premiéru odehráli Tomáš Dalecký, Miloš Fiala a Jan Dvořák. Všichni tři překvapili hereckou přirozeností a především výborným a přesným zpěvem – bravurně zvládli i trojhlas. Všichni tři kluci jsou velmi šikovní. (...) Celkové obsazení se dá snad jen vychvalovat.

vat. Je jasné, že autoři znají svůj soubor dokonale a role jim psali na tělo. Nejvíce diváckého smíchu si vysloužili Petr Štěpán a Michal Isteník jako komická dvojice předsedy MNV a jeho „podřztašky“ Kolůška. Výborný byl i Aleš Slanina jako tajný agent především při svádění mladé Renči za zpěvu písně *Oh Darling!* nebo Sára Milfajtová jako anglická královna, která sice za celou dobu nepromluví, ale její jediná píseň ke konci večera opravdu stojí za to. Bezkonkurenčně největší zážitek však přinesl Dušan Vitáček jako (skvěle napsaná a slovensky hovořící) postava rockového Boha. (...)

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 9. 3. 2017

O MYŠÍCH A LIDECH – PŘÍBĚH O NADĚJI A PŘÁTELSTVÍ V KOMORNÍM DRAMATU Z BRNA

(...) Z hereckých výkonů samozřejmě vyčnívá ústřední duo prostoduchého Lenního (Jakub Uličník) a jeho ochranářského partáka George (Ondřej Studénka). Jakub Uličník má díky (nejen své) tělesné konstituci ideální předpoklady ke ztvárnění postavy Lenního. Role prostáčka disponujícího obrovskou fyzickou silou, která kontrastuje v zalíbení ke křehkým, jemným věcem, je dobře vyvážená až dojemná. Uličníkovo zaujetí poslouchat George za každou cenu i naslouchání jeho představám je zcela přirozená a uvěřitelná. Navíc je Uličníkovo herectví jasnou ukázkou, že s přirozenou lehkostí umí rozehrát nejen komediální postavy, ale i vážné role. Skvělý výkon, který si zaslouží pochvalu,

jen dokazuje, že volba Jakuba Uličníka byla rozhodně trefou do černého. Kontrastem k jednoduchosti Lenního je postava George, kterého ztvárňuje Ondřej Studénka. Také Ondřej Studénka si roli umí užít a s nekonečnou trpělivostí, ale přitom i patřičně nutnou dávkou nervozity a podráždění, dokáže Jakobovi Uličníkovi alias Lenniemu zdatně sekundovat. Oba herci tvoří vyváženou dvojici, která bez přehrávání a zbytečných gest zcela přirozeně působí na jevišti v tomto komorním kuse. Ondřej Studénka se ukazuje zatím ve své nejlepší roli. Umí ze

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V.
Jiří Brejčka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála / *Limonádový Joe*
Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / *Zamilovaný Shakespeare*
Larry David / *Ryba podlé*

Thomas Meeran, Christopher Curtis / *Chaplin*
John Stemberk / *O myších a lidech*
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / *Bitls*

Miloš Štědrňák, Milan Uhde / *Wiki kráčí za štěstím*
Kateřina Tučková, Dodo Gombár / *Zlínkové holyně*
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / *Bmērské lože*

Nejvýraznější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

sebe vydolovat lehkost herectví v těžkosti života svojí postavy. Slušný herecký výkon podává i Karel Mišurec, který na místních prknech nebývá až zas tak často k vidění. Role starého Candyho, který se z rezignace nad svým životem umí nadchnout pro nový a nesplněný sen, mu sedí ve své přesvědčivosti. Nezklame ani Igor Ondříček ztvárňující černochoa Crookse, který bojuje s předsudky, nepochopením za svoji barvu kůže. Jediná zástupkyně žen – Kateřina Marie Fialová (Curleyho žena) svým šarmem a přesvědčivostí jen potvrzuje svoje čestné místo v ansámblu tohoto souboru. Výborně si užijeme i Jana Brožka v roli žárlivého manžela Curleyho. Inscenace *O myších a lidech* nabízí hluboce lidský příběh o přátelství a naději, které překonají téměř cokoli. Dvouhodinová hra z pera amerického autora a držitele Nobelovy a Pulitzerovy ceny za literaturu sice časově zapadá do třicátých let minulého století, ale přesto nepostrádá svoji jistotou nadčasovost. Tvůrci brněnské inscenace vsadili na neokázalost, jednoduchost a komorní náladu. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 20. 2. 2017

ČESKÁ PREMIÉRA ČERNÉ SITCOMOVÉ KOMEDIE

Dramaturgie Městského divadla v Brně velmi pružně sáhla po nové komedii broadwayské provenience. Vždyť světová premiéra hry Larryho Davida *Fish in the Dark* (v českém překladu *Ryba potmě*) se odehrála před rokem a půl. (...) Uvést momentálně nejslavnější americkou činohru na evropském jevišti je bez-

pochyby majstrštyk dramaturgie MdB. (...) Objevila komedii, ve které umírá otec rodiny a příbuzní se, jak jinak, hádají. Ani ne tak o dědictví jako o to, s kým teď bude bydlet nesnesitelná matka. Série černo-humorných situací se střídá jedna za druhou. Syn Norman (Viktor Skála) nakonec souhlasí, že bude matka Glorie (Zdena Herfortová) bydlet na čas u nich, ovšem jeho žena Brenda (Katarína Ptáčková) se s matkou příkladně nesnáší. Do toho ještě vstupuje služka Manuela

(Mária Lalková), která, jak se po smrti otce zjistí, s ním měla poměr a „dětátko“ Diego (Jan Brožek) je teď mladý poslušný muž. A jiné zájmy má bratr mrtvého Stewie (Jan Mazák), úplně jinde je druhý syn Arthur (Igor Ondříček) a jeho drzá dcera Natálie (Kateřina Marie Fialová) a ještě drzejší milenka Michelle (Sára Milfajtová). Ještě do toho má co říct sestra mrtvého Rose (Erika Kubálková) a její robustní manžel Harry (Zdeněk Junák). (...) Nebyl by to provokátor Larry David, aby nedotáhl černou komedii až do absurdních konců. A diváci se smějí, protože to je vyextrahovaný, ničím nezatížený černý humor. Režisér Mikoláš Tyc využil bohaté herecké možnosti ansámblu MdB. Každý si s chutí „stříhnu“ svou roli. Neuvěřitelně energická Zdena Herfortová i Sidneyho bratr Jan Mazák, vždy robustní Zdeněk Junák nebo Mária Lalková, která hraje starostlivou sloužící a Diegovu mámu příkladně. Že jsou Viktor Skála nebo Igor Ondříček bezvadní, to není třeba zdůrazňovat. Ale takto bychom mohli chválit a chválím všechny protagonisty. Tvořili ucelený tým, který jistě i díky režii svižně vedli komedii od začátku do konce. (...) Městské divadlo v Brně má tedy nový povedený kus, který se jistě na repertoáru udrží dlouho.

Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 19. 12. 2016

SITCOM PO AMERICKU NA JEVIŠTI V BRNĚ

(...) *Ryba potmě* se dotýká závažných problémů. (...) Umře v ní hlava rodiny, na kterou pak prozrazují pohřební a dědicové dny, že to nebyl žádný suchar. Dědicové se nemohou shodnout, kdo se bude starat o vdovu, tedy o matku. Epizody se kupí, vrší, zápletky se zauzlují i rozplétají. Je to takové jádrné, moderně prostořeké, žádná situační trapnost nikomu na jevišti není cizí. Všichni pěkně řadí a skoro nejvíc neunavitelná Zdena Herfortová v roli zmíněné vdovy Glorie – nomen omen. Vidět tuhle herečku na jevišti bývala, je a bude vždycky velká radost. A protože má k ruce v rolích nezvedených synků Viktora Skálu (Norman Drexel) a Igora Ondříčka (jeho bratr Arthur) a protože v dalších rolích zasvítl také Jan Mazák, jehož nebožtíkův bratr Stewie je tak trochu strýc Pepin, nebo Zdeněk Junák, je to sranda. Nezklamou vás ani Ptáčková, Fialová, Lalková, Milfajtová, Blahuta a další. (...)

Jiří P. Kříž,
Právo, 22. 12. 2016

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní listek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky u pokladny divadla nepozdějí!

30. 11. 2017

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komecrn@mdb.cz

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Komedie o stvoření a pokušení. Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není náhodou v genomu zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levínského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze v režii Jana Friče a nyní se její modifikovaná verze v režii Hany Burešové představí v Městském divadle Brno. Hra se též na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích odehrává, její veliké finále probíhá v parku pod Špilberkem.

Otázky, které nová Levínského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolku Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

„Hra z biochemické laboratoře s odkazy na domácí vědecké prostředí,“ napsala divadelní kritička Radmila Hrdinová, „je českou variací na ‚vědecké‘ komedie Toma Stopparda, což je parкета, na níž se Levínský pohybuje s chutí i obratností, odkojen vědou i absurdní komedií. Vtipně kombinuje ‚velkou genetiku‘ s tou malou, odehrávající se na bázi lidských vztahů, a činí to vše s jedinečným smyslem pro jazyk. Zároveň ale je v jeho hrách vždy střípek čapkovské morality i havlovské hravé absurdity.“

René Levínský, občanským povoláním teoretický fyzik, je jedním z neoriginálnějších českých dramatiků posledních let. V roce 1988 spoluzaložil divadelní soubor Nejhodnější medvědi, kde

měla premiéru většina jeho her, často v koprodukcí s Divadlem Na tahu. Jeho dosavadní dílo sestává z přibližně třinácti divadelních her pro dospělé a šesti loutkových her pro děti. S největším úspěchem se setkala jeho „železničářská komedie“ *Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou*, která se kromě řady divadelních uvedení dočkala i rozhlasové a filmové podoby.

Režie: **Hana Burešová**. Dramaturgie: **Štěpán Otčenášek**. Scéna: **Tomáš Rusín**. Kostýmy: **Zuzana Štefunková-Rusínová**. Hudba: **Petr Hromádka**. Hrají: **Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Miloslav Čížek, Rastislav Gajdoš, Aleš Slanina a Jan Mazák**. **Premiéra 16. a 17. září 2017 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.**

rl+šo

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

PS BRNO

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

deník

DOKOŘÁN ČERVEN 2017
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
225. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 5. 2017

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto jeř Kratochvil

Zadní strana:

O myších a lidech
(Karel Mišurec a Sandra),
foto jeř Kratochvil

John
Steinbeck

O MYŠÍCH A LIDECH

režie Petr Gazdík

DIVADLO POD ŠIRÝM NEBEM!

16. 6. – 13. 7. 2017
na Biskupském dvoře

Stejně jako v loňských letech jsme pro vás i letos v létě připravili jedinečný a neobvyklý prožitek z divadla. Svěží letní vzduch, hvězdné nebe a romantická zákoutí Biskupského dvora, nad nímž se majestátně tyčí věže Petrova. Neobyčejná atmosféra dodá zážitku z divadelního představení čarovný nádech. Letos se můžete těšit na legendární komedii *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), muzikály *Radúz a Mahulena* a *Noc na Karlštejně* či zcela novou inscenaci *Brněnské kolo*.

Herci MdB přispěli svým zpěvem k bujarým oslavám Komety, která po 51 letech získala extraligový titul.

